

KURÍR

3

Občasník admirality

Gemini 1993/94

I n f o

Vysoká škola GEMINI

10. 12. se šli na Korzu účastníci VŠG, aby si, zároveň odolávající za pomoci jednoho teplometu teplotě tam panující, popovídali o nadcházející vánoční výpravě, která se bude konat pro starší a nadějně členy GEMINI 26. 12. - 2. 1. 1994 v Josefově dole, o GEMINI - gymnázium a o bodu číslo osm: obsluha audio- a video-techniky. Dagův velice působivý výklad psychicky nevydržela Tereza, která s výkřikem: "Takovou šunku nechci!" zahodila svého walkmana. Ostatní přežili ve zdraví.

GEMINI - gymnázium

Admiralita se pod vlivem hrůzostrašného vyprávění jednoho nejmenovaného člena GEMINI rozhodla založit soukromé osmileté gymnázium. Přípravou pověřila Daga a Fletchera. Toto gymnázium by mělo spojit výuku s ideály GEMINI. Své pocity a unešení touto myšlenkou vyjádřil velmi hezky Lot na setkání VŠG slovy: "To se mi snad jenom zdá!"

Na stopě Plesiosaurovi

GEMINI navázalo spolupráci s Americkou univerzitou George Massona, která se specializuje na prehistorická zvířata. Universita požádalo o pomoc při výzkumu možného výskytu Plesiosaurova na území Čech a Moravy, kterou GEMINI přislíbilo. Plánovaná expedice se bude konat začátkem února 1994.

Kurýr jde na odbyt!

Minulé druhé číslo Kurýra vyšlo nákladem celých třiceti výtisků! To je při momentálním stavu, kdy je v GEMINI jen jeden střední oddíl, velmi účtyhodné číslo. Děkujeme! Nejnáruživějším čtenářem je pravděpodobně Tereza, která má předplaceno celých osm čísel!

Pátráme...

Prosíme každého, aby se podíval ve svém okolí, zda někde nejsou k dostání skla do petrolejových lamp (cylindry?), jejichž nemalý počet byl rozbit na Midžho chalupě při výpravě VŠG. Informace volejte Fletcherovi!

Lap v Praze!

V neděli 5. 12. přiletěl do Prahy na návštěvu Lap, známý příznivec GEMINI v Kanadě. Možná víte, že graficky zpracoval minulé číslo Kurýra. Pomoci ve středisku je ale ochotný stále, a tak se nyní podílí na přípravě střediskového zpěvníku, vyrábí středisková PF apod. Perseus se s ním setkal na oddílovce a na plavání, objevil se také na admiralitě a všichni se těšíme na jeho účast na vánoční výpravě, zejména Kiwi. Jen víc takových bývalých členů!

Eskymáci na Staroměstském náměstí?

V neděli 5. 12. byli ranní choáci na Staroměstském nám. velmi překvapeni nezvyklým pohledem: před pomníkem Jana Husa stálo zbrusu nové iglú. Přivolaný příslušník Městské policie zjistil, že obyvatel tohoto iglú má všechna stavební povolení a že je tedy vše v pořádku.

Děti nad hlavu

OTCI JE TRINÁCT, MATCE ŠESTNÁCT
BABIČE JEDENATŘICET

Třináctiletý Josef a šestnáctiletá Blanka bydleli se svými rodiči v jedné ze zastavkových bytůvek nedaleko Bratřovic. Viděli se denně. Blanka 9. září porodila Josefovi syna Petříka, který vážil 3420 gramů a měřil 52 centimetrů.

Novopečený otec měl zřejmě ještě předtím starosti nad hlavou; v sedmé třídě propadl z matematicky a fyziky. Blanka se chtěla stát pekařkou v Bratřovicích. Dnes na ni její matka dostává 1200 korun sociální podpory a jako

38letá babička zůstala s vnoučetem na mateřské dovolené. Jednatřicetiletá paní Irena Štyková je kromě Josefa matkou dvanacti-, deseti- a dvápnáctiletého dítěte. Nejstarší tři měla s manželem, s kterým šlo rozvést, v poslední s druhem. V případě Josefa a jeho dvanactiletého bratra nařídil okresní soud už před několika měsíci ústavní péči, a už jejich otec souhlasil a matka se neodvolala. Na příjezd do výchovného ústavu třináctiletý otec čeká.

PETER ŠPORER

od Fletchera

Kurýr č. 3	Historie GEMINI (<i>Fletcher</i>)	4
Ročník 12 1993/1994	Téma: přátelství	
Občasník admirality GEMINI	Kiwi	5
Prosinec 1993	Tereza	5
	Václava	6
redakční rada:	Neboji	6
<i>Frodo</i>	Špelec	6
	Honza	6
spolupráce:	Lexa	7
<i>Dag, Lukáš a Honza</i>	Filipino	7
	Nové knihy	7
	Z Námořnické knížky (<i>Petra</i>)	8
předběžná uzávěrka příštího čísla:	Nechme morálku jít (<i>Filipino</i>)	8
7. ledna 1994	Roku 1993 (<i>Frodo</i>)	9
	Kde jsou? (<i>Fletcher</i>)	10
cena:	Čtení pro rodiče (<i>Fletcher</i>)	11
5 Kč	Ábel Sanchez (<i>Tereza</i>)	11
	Anketa o VŠG	12
(c) 1993 GEMINI	Nalezeno v Římě	14
	Dementi (<i>Argo</i>) (<i>Fletcher</i>)	15
	Tenzing a já (<i>Fletcher</i>)	16

Čtete Kurýra je skutečej

Historie Gemini

Fletcher

Období květen - červen 1980 (jo, to byl Dag ještě mladý kluk)

Měsíc květen je téměř charakteristický svojí vodáckou náplní a tím, jak středisko žilo vodou. Ve dnech druhého a třetího května se uskutečňují dva jednodenní sjezdy Sázavy - vždy dva a dva oddíly. Druhého května sjížděly oddíly Argonauti A Theseus trasu Pikovice - Týnec a středisko přišlo o loď, na které byl háčkem hádajete kdo: Lap! Ani druhý den nebyl pro lodní park Gemini milosrdnější: Santi odepsal jednu Vydru. Opravil ji tak, že byla k neunesení. Navíc ji opatřil maskovacím nátěrem vzor 60, takže v lesním porostu byla vskutku přehlédnutelná. O týden později vyraží na horní tok Lužnice Argonauti a Theseus a další víkend pokračují ve splouvání Lužnice Tritoni a Poseidón. Skandie a Evce se podařilo po splutí jezu u Dobronického tábora SSZ zapasovat Jizeru do strumu v řece tak, že jsme museli požádat o pomoc správce tábora, který měl k dispozici terénní gaz. Na víkend 23.-25.5. byl plánován sjezd Vltavy společně s Metalimexem, respektive s jeho dětmi, ale nakonec se této akce zúčastnil jen Poseidón. Poslední květnový víkend jeli z Plané až do Českého Krumlova Tritoni a Theseus.

Na výši byla ve středisku i kultura - alespoň v Poseidónu: kinoklub - Svit, svit! má hvězdo, divadlo Na zábradlí - Hamlet, přednáška o Americi, divadlo Semafor - Smutek bláznivých panen.

Po požáru v klubovně Argonautů a Tritonů ochladly vztahy vedení PKOJF k našim oddílům a vcelku oprávněně bylo možno očekávat nějaká omezovací opatření. Proto zejména kapitanát Argonautů v této době hledá preventivně ještě jinou možnost, než se usadit na Korzu. Objevuje se možnost obývat svazarmovskou klubovnu na Libeňském ostrově a zejména Argonauti toho využívají.

Červen začíná prvním ročníkem Klárovské regaty GEMINI o putovní pádlo námořníka Jacka, kterou vyhlásil Poseidón. Jde o rychlostní závod

pětičlenných posádek na trase Korz - Čechův most a zpět. Věkové omezení není, pouze počet a příslušnost k oddílu je podstatná. Startovalo se ze dvorka. Atmosféru přibližuje kronika Thesea - viz. příloha (autorem je pravděpodobně Lap).

6.-8.6. zastihuje Argonauty na Vltavě. Z této výpravy pochází velice pěkné Vovkovy fotografie, kterých máme plnou kroniku. V ten samý víkend navštěvují Poseidóni s Dagem bývalé tábořiště Jedenáctky na Lipnici. O týden později vyraží Vikingové a starší členové z oddílů společně s dětmi z Metalimexu na vlny Dunajce na slovensko-polské pomezí.

Vovka vyjednává o vstupu Argonautů do TJ Motorlet.

"...Bum! Odstartováno! Vyráží všechny posádky a řítí se z dvorku před klubovnou po schodech okolo loděnice na molo k pramicím. Odrážíme. Před námi už je pět pramic! "Makáme !!!" řve kormidelník Dan "Au...!" Runova reakce následuje bezprostředně potom. Laponci se sotva stačí zasmát. Všichni pádlují o stošest. Á - necháváme za sebou Tritony! Doplováme k Čechovu mostu, kde máme proplovat tunýlkem v pilíři... jenže... jenže... manévr nevyšel a loď s hromovým rachotem narazila přidi do pilíře. Paul vymrštěný vyletěl do vzduchu. Plas ho v poslední chvíli chytil za plavky a... Škrrrr..." - vydržely (naštěstí) a Paul téžce dosedl na své místo. Opět se rozjždíme a tentokrát už bez drcnutí proplováme druhým tunýlkem. Začíná zápas o čtvrté místo. "Jeděěěm!" a jeli jsme. Skončili jsme čtvrtí a divě loď šestá. ..."

Téma: PŘÁTELSTVÍ

Už od prvního setkání se s těmito slovy je mi rozhodně sympatičtější slovo "PŘÁTELSTVÍ". Četla jsem knihu Quo vadis. Latinsky tyhle dvě slova znamenají: Kam kráčíš. Když jsem se ptala táty, co to znamená, tak mi řekl, že kam jdeš. Líbí se vám to? To je jako když se řekne: "Kam jdeš? Do kina, hospody..." Ale "Kam kráčíš", to je takový hodně vznešený, podobně jako slovo "přátelství". Jenže podle mne tahle dvě slova neznamenaí totéž. Pro mne, když se řekne, že někdo má přitele, tak to znamená, že ho zná natolik, že mu může důvěřovat, ví, že když ho pozve do kina, na výstavu, do divadla, tak neodmítne, může si s ním povídat o problémech svých i jeho a má jistotu, že si to nechá pro sebe. Může se na něj kdykoliv a v jakýkoliv situaci obrátit, spoľehnout...

Kdežto slovo kamarád... Ano, zná ho, povídají si spolu, ale třeba si i zalžou, prý z legrace, poperou se, prý taky z legrace a už jsou opět kamarádi. Nemám jim to za zlé, ale někdy se to chování třeba přežene až natolik, že se na sebe nazlobí a to by mezi přáteli být nemělo. Proto asi taky jen kamarád.

Myslím, že i v oddíle máte možnosti si najít opravdového přitele podle vaší představy a fantazie. Ale musíte CHTÍT !

K
i
m
i

Kdo může být dobrým přitelem ? Ten, o kterého se můžeme opřít, ten se kterým se chceme smát. Ten, kterého můžeme požádat o radu. Ten, kterému se můžeme se vším svěřit. Ten, jehož názorů si vážíme. Ten, který mluví vždy pravdu. Ten, který nám otevřeně řekne, v čem děláme chybu. Ten, se kterým se cítíme dobře. Ten, kterému se líbí stejné věci jako nám. Ten, který nás nikdy nezradí a nežalí. Na kterého se můžeme spoľehnout, který považuje za důležité stejné věci jako my a vyvažuje naše slabosti.

Tyto body by myslím měl splňovat nadpřirozený a geniální přitel. Nikdo z nás však není dokonalý a taky každý z nás je jedinečný. Vždyť kdyby byli všichni stejní, tak koho by pak Břik s Dagem mohli poučovat ? A na či špatné vlastnosti by mohli mít nářžky ? A čím by se Břik zabýval ve škole ? Nikdo z nás všechny ty body nesplňuje. Stane se, že někdy neřká pravdu, že s ním nesouhlasíme a že se pohádáme, ale každou hádkou, po které se k sobě vrátíme, je naše přátelství silnější. Vždyť mít přatele, to znamená žít. A žít, to je ztrácet, znovu mít, skály kácat... To je přátelství!

T
e
r
e
z
a

Václava

Téma kamarádství se mi zdá velice zajímavé a přitažlivé, a proto jsem se rozhodla o něm něco napsat.

Myslím si, že každý může brát kamarádství z úplně jiného pohledu. Někdo má za kamaráda každého druhého. Já musím nejdříve člověka hodně poznat, pochopit ho, a pak ho teprve považuji za kamaráda. Musím si s ním rozumět a mít jistotu, že když mu něco řeknu, tak se neurazí a nepřestane se mnou kamarádit. Znáám dva lidi, o kterých mohu s jistotou říci, že jsou moji kamarádi. Sice se s nimi často hádám, ale podle mě i hádky patří ke kamarádství. Samozřejmě i v oddíle nalézám lidi, kteří mi jsou sympatičtí, ale zatím o nich nemohu říci, že jsou to moji přátelé, neboť je skoro vůbec neznám. Někoho už ale považuji za takového půlkamaráda, jako například Terezu.

Nevím jak komu jinému, ale mně osobně kamarádi dávají určitou oporu a vědomí, že když si nebudu s něčím vědět rady, tak že mi poradí, že se jim svěřím.

Nebojí

Pod pojmem přátelství nebo kamarádství si každý může představit něco jiného.

Já si pod tímto pojmem představím dva nebo více lidí, kteří si jsou navzájem sobě blízcí, nemají mezi sebou žádné zábrany a měli by se dost dobře znát, aby třeba jeden od druhého nečekal víc, a pak by mohli být zklamáni. Měli by být k sobě upřímní a otevření. Člověku může dát přátelství asi hodně, ale myslím že ne všechno, alespoň ne všichni.

Honza

Jdou takhle vedle sebe dva lidi. Jeden z nich zakopne a zapadne do bláta na cestě. Druhý člověk mu pomůže a tím se stane, že je mu první zavázán. Jdou dál, jeden hnědý od odtékajícího, slizkého a páchnoucího bahna a druhý v čistých šatech, když tu ten druhý zakopne a dopadne na kamenitou zem.

Druhý mu podá ruku a tím se z nich stanou přátelé. Jdou vedle sebe dva přátelé. Jeden je od bahna a druhý si přečte boule.

Špelec

Jako obvykle jsem byl redakcí Kurýra těsně před uzavěrkou požádán, abych napsal něco na "TÉMA". I přes tento drobný nedostatek jsem se rozhodl jim vyhovět. Kamarádství je úplně něco jiného než přátelství. Kamarádství je jenom takový povrchní vztah mezi lidmi. Kamarád je člověk se kterým chodím ven, občas s ním někam jdu, ale tím to končí. Ale přátelství je něco hlubšího. Přítel je na rozdíl od kamaráda člověk, o kterém vím, že se na něj mohu spolehnout, že mi pomůže, když se dostanu do potíží. Je to zkrátka člověk, o kterého se mohu opřít. Na otázku jestli mám nějakého přítele, musím odpovědět, že ano. Je to člověk, o kterém vím, že když budu mít nějaký problém, že se mu s tím mohu svěřit a že dostanu nějakou radu. To bylo přátelství a kamarádství.

Filipino

Přátelství ?

Myslím, že přátelství je potřeba. Pocit souznění a harmonie s druhým i se světem. Potřeba lásku přijímat a opěťovat, potřeba dávat a dostávat, potřeba nebýt sám. Asi něco jako mít rád a být sám sebou.

Jak jinak, než že je důležité ?

Co uděláte, když k vám někdo přijde a řekne, že vás má rád ? Co uděláte, když vám někdo zavolá a pozve vás na zmrzlinu ? Co uděláte, když vás třeba někdo jen pohladí, vezme za ruku, usměje se na vás ? Také se usmějete, pohladíte ? Nebo ho začnete nenávidět, protože vám předtím byl nesympatický ? Přemůžete se a také ho pohladíte ? Nebo jen z litosti uděláte nějaké gesto ? Začne vám být sympatický, nebo ho zavrhnete navždycky ? Ale co když to bude nějaký neznámý člověk ? Budete ho ignorovat ? Co si o něm budete myslet ? Co si myslíte, že si o vás myslí on ? Myslíte si, že jste mu sympatičtí ? Přistoupíte k němu a budete se s ním povídat ? O čem byste si povídali s někým, kdo se na vás usměje, aniž byste ho někdy znali ? Mohl by vám být někdo sympatický jen proto, že se na vás usměje ? Také by jste dokázali někoho, kdo je vám sympatický, pohladit, usmát se, či jinak dát najevo svou sympatii k němu, i když byste ho neznali ? Do jaké míry byste to dokázali k lidem, které znáte ? Jak často tak činíte ? Myslíte, že je to správné, důležité, dobré ? Komu to udělá radost, jemu nebo vám ? Proč vám, proč jemu ? Kolikrát vám někdo projevil sympatii ? Víte proč ? Měl k tomu důvod ? Nebylo to jen povrchní ? Nejsou vaše sympatie ke komukoliv také jen povrchní ? Co je to sympatie ? Dokážete odpovědět ? Už jste o tom přemýšleli ?

Na odpovědi čeká autor.

Všem těm, kteří napsali do Kurýra svůj názor na téma přátelství (obzvláště těm, kteří tak učinili sami od sebe), redakce děkuje a doufá, že jim to vydrží! Protože bez přispěvatelů by asi těžko nějaký Kurýr mohl vůbec vycházet. Téma příštího Kurýra (kdo jsi si ještě nepřečetl stranu dvě: GEMINI - gymnázium, rychle tak učiň!) bude ideální škola. Napiš, jak by sis představoval, že by měl vypadat učitel v takové škole, jak by měly vypadat hodiny, co by ses chtěl učit. Máš nějaký nápad, jak udělat třeba hodinu matematiky nebo čehokoliv jiného, aby byla zábavnější? Líbila by se ti i nějaká mimoškolní činnost (třeba fotokroužek, kulturní akce, tábory...), znáš nějakého profesora, s kterým by si chtěl něco takového dělat? A cokoliv jiného, co tě napadne, můžeš napsat a získat Kurýra zdarma! Žádný strach,

Nové knihy

Od Temže až k Mississippi - zpěvník z angloamerické oblasti Toulaví country kytara od Jiřího Macka je malou praktickou školou hry na kytaru. V oblasti historie, celkového přehledu i nástrojů provází hudbou zvanou country, eventuálně bluegrass. Při troše trpělivosti se lze na kytaru naučit něčemu novému.

Zpěvník od Tomáše Houšky, který je v podtextu určen pro žáky 3. - 9. tříd. Celkem 350 písní opatřených notami a

akordy a. d. Bohužel se vyskytují chyby.

Fletcher

Roark Bradford - Černošský pán Bůh a páni
 Izraeliti, Starý zákon a proroci
 Sarayan - Tati, tobě přeskočilo
 Fletcher - Filipino, tobě přeskočilo
 M. Davie - Titanic
 J. Hašek - Osudy dobrého vojáka Švejka
 Divy světa
 Parsifal

Filipino

Z Námořnické knížky

Petra

Zasažení elektrickým proudem, tonutí, umělé dýchání, masáž srdce

Co uděláte, když vidíte, že se někdo křečovitě drží nějakého předmětu, třese se a nemůže se pustit?

Rozhlédnete se a pokud zjistíte, že ten člověk právě prožívá příjemné chvíle v rozhovoru s elektrickým proudem, vrhnete se k nejbližšímu vypínači nebo jističům, abyste přerušili elektrický obvod. Pokud vypínač nikde není, vezměte do rukou dřevěnou nebo plastovou lat' (hlavně nevodivou), když je to možné, stoupnete si na gumovou rohožku (nebo něčím jiným se odizolujete od země) a pokusíte se ho vyprostit.

Tak už je vyproštěn, leží před vámi a co teď? Pokud zjistíte, že je v bezvědomí a nedýchá (to zjistíte tak, že se mu nezvedá hrudník a že papír, položený na jeho pusu se ani nehne), tak ho položte na záda, zakloníte mu hlavu a tím mu uvolníte dýchací cesty.

Pokud stále nedýchá, přiklekněte k němu ze strany, rukou blíž k jeho hlavě mu zacpete nos a dlaní tlačíte na čelo, aby měl hlavu zakloněnou. Druhou rukou přitlačíte na bradu, prsty mu rozevřete pusu, zhluboka se nadechnete a provedete vdech (zda to děláte správně, poznáte, když se zraněnému zdvihne hrudník) a dýcháte stále, frekvencí 12 - 15 vdechů za minutu, dokud se to postižený nenaučí sám.

Někdy se taky může stát, když do těla nejde vzduch, že si dá volno i srdíčko (raněný nedýchá, netepec mu puls, začíná mít mrtvolnou barvu...) a to potom má zachránce co dělat.

Raněného položí na záda na tvrdou podložku, nahmatá místo na hrudní kosti, které je dva prsty nad jejím koncem (tlakové místo) a tam ho uhodí (je šance, že se srdce rozběhne). Pokud se tak nestane, zahájí umělé dýchání s nepřímou masáží krve. Na tlakové místo položí na sobě obě dlaně a zápěstím stlačuje. Zároveň provádí i umělé dýchání. Pokud je sám, provádí 15 stlačení (frekvencí 80 - 100/min.) a 1-2 vdechy. Pokud jsou dva, jeden vdech by měl následovat po 5 stlačeních. Umělé dýchání a masáž nepřerušujeme na déle než 5 s.

Nechme morálku jít

Matějovi Filipínovi

Morálka je myslím pojem velice široký, který můžeme posuzovat podle desítek různých situací. Už proto nelze podle níne určit jednoznačně, zda je jen dobrá nebo špatná. Rozhodně bych však řekl, že morálka je omezení. A to nejspíše z toho důvodu, že se uplatňuje ve společnosti lidí. Tedy takových lidí, kteří nechťejí žít osaměle. Musí se dokázat přispůsobit, sami sebe v něčem trochu omezit a dokázat vyjít vstříc. Něco jako ubrat část svého prostoru a dát možnost ostatním, aby ho vyplnili. Je to možná taková hra. Myslim ale, že její pravidla a hranice si určuje každý člověk sám podle svých vlastností a představ. Jsou tu zajisté i nějaké obecně platné morální zákony, ve kterých může každý do jiné míry vidět konvence. S konvencemi já osobně nesouhlasím.

Lidé jsou různí a každý by měl mít právo vymezit si své hranice a moci je obhájit. Na závěr bych řekl: "Nechme jít někdy morálku svou cestou." (z filmu Harold a Maude). Pokud člověk cítí lásku ke svému okolí, proč by se měl nechat ovlivňovat nějakými obecně platnými morálními zásadami. V tom případě by přece nemohl udělat nic, čím by ublížil.

MILÝ PANE SÓKRATE,

uplynulo již mnoho let od doby, kdy jste celé dny trávil hovoreni se svými žáky nebo odpůrci o člověku, o tom co je správné a prospěšné a co není, o tom, co je to krása a jaký by měl být člověk. moc dobře si na vaše hovory vzpomínám, velice se mi líbily. pamatuji si například, jak jste tehdy mluvili s kalliklem o tom, co je správné a jak člověk může dosáhnout štěstí. že je třeba udržet si čistou duši a snažit se konat dobro a nikdy neškodit.

ale to už je dávno a vy se mně ptáte, jaká je naše doba, jací dnes žijí lidé. tedy hned na začátku musím říci, že to není vůbec jednoduché - vždyť svět se stal od vaší doby o tolik složitější za vašich časů neuvly problémy s populační explozí, slunce tehdy ještě nezabíjelo, svět se netopil v odpadcích a psychiatři by se asi neuživili - jakýpak stres? ale přesto si myslí, že můžu hrdě prohlásit, že naše poznání pokročilo o velký kus dopředu. dobyli jsme vzduch i vodu, dokážeme se pohybovat stokilometrovými rychlostmi, objevili jsme mnoho tajemství přírody, víme, jak země vypadala před desítkami tisíc let, bylo napsáno mnoho knih o tom, jak je život krásný a stejně tolik bylo napsáno knih, které říkají opak. každé malé dítě ví to, co pro pythagora byl významný objev a démokritos by asi koukal, co vše dnes víme o atomech, kdybych měl vše vyjmenovat, asi by jste si musel na můj dopis počkat dalších sto let.

ale tuším, že je ještě jedna věc, která vás zajímá obzvlášť. dovedu si živě představit, jak kroutíte vyčítavě hlavou a říkáte si: tak kdy už konečně přestane mluvit o těch nezajímavých a nedůležitých věcech, co je to všechno člověku platné? vím, kam míříte a musím se přiznat, že co se toho týče, máme trochu špatné svědomí. známe sice podrobně všechno možné, od nejmenší kytičky až po milióny kilometrů vzdálené planety, ale to, jací jsme, jak by měl člověk žít, jak dosáhnout toho, aby bylo co nejvíce lidí šťastno a aby nebyly žádné války a nenávisť, to stále nevíme. tisíce let o něco bojujeme, o něco snažíme, pachtíme se, ale o sobě, o sobě nevíme téměř nic.

myslím, že teď jste se neubráníl a rozzlobeně jste uhodil dopisem o stůl, nebo alespoň zatnul zuby: co jste tedy těch skoro tři tisíce let dělali?

to chcete snad říci, že nic neděláme? vždyť my skoro nevíme, kde nám hlava stojí!!!

VÁŠ FRODO

(tak trochu reakce na matějův článek z minulého kurýru)

Kde jsou ?

Fletcher

Čas od času se do mysli vtírají otázky: Střediskem prošlo poměrně dost lidí. Kde jsou ? Nejsou, nebo jen zřídka se s nimi či s jejich reakcemi na dění ve středisku setkáme. Naposledy to bylo snad s ukončením činnosti Argonautů v GEMINI. Slyšel jsem o reakcích Axe, Plase, Schwillyho a sám jsem si vyměnil názory s Vovou. Všichni se bez výjimky vyjadřují v linii: "Jak je to středisko zlé, že si dovolilo vyhnat Argonauty." Ačkoliv vše je trochu složitější a myslím si, že například Vova po mém vysvětlení leccos pochopil. Ti ostatní si oškliví středisko, jakoby chtěli celou záležitost podpořit názor: "Teď už to středisko za nic nestojí, ale když jsem v něm byl já..."

Přemýšlím, jestli jde o reakce lidí, kterým by šlo o středisko ještě jinak než v souvislosti s vlastními zájmy, s vlastní seberealizací ? Jestli je zajímavá GEMINI i mimo periodu, kdy v něm působili ? Jestli chápali toto sdružení jako něco mírně nadčasového, co by mělo přežít více než jednu generaci odchovanců ? I když je odpověď více než zřetelná, lze si na ni odpovědět ještě dalšími otázkami: Jak odešli z GEMINI a kde jsou nyní vzhledem ke středisku ?

Patrně se nám podaří těžko najít cestu k těm, kteří zcela bez opodstatnění záměrně vytváří nepříznivý obraz střediska. Ale na druhé straně by bylo možno alespoň pomoci Kurýra předejít opakování téhož malým varováním.

Nejdříve ze všeho bych se rád zmínil pár poznámkami o odchodu ze střediska. Snad na začátku bych podotknul, že ze střediska není nutno odcházet a vůbec není třeba se nechat vyloučit. V GEMINI vzhledem k jeho neohraničené existenci bude stále potřeba kvalitních jedinců, kteří "potáhnou tu střediskovou káru" dál. Vlastní odchod obvykle bývá soukromou záležitostí toho kterého člověka a ten k němu má obvykle různé důvody. Je však obrovská škoda, když "neměním" odchodu pokazi předchozí obrázek o své osobě. Každý z nás si stavi v každém kolektivu svoji jakousi pomyslnou pyramidu, kterou tvoří všechny

jeho dobré skutky, zásluhy, osobní přínos, vlastnosti atd. Vhodný odchod může být diamantem, který odcházející člen zatne do vrcholu své pyramidy. Nevhodný odchod se naopak může projevit jako máchnutí ničící ruky do struktury stavby a z kdysi bezvadného a nezapomenutelného člena se stává přinejmenším podivný pavouk, o kterém se v oddíle mluví se smíšenými pocity. Je škoda, že například bývalý admirál a dlouholetý kapitán nedokázal v určitém okamžiku říci všem na rovinu: "Já hodlám cestovat či zmnožit své hmotné statky, hodlám do měsíce skončit, pojďme se dohodnout, co bude se střediskem dále. Místo toho se snažil co nejdéle sedět na dvou židlích, z nichž jednou bylo středisko a oddíl. A v těchto kolektivech se velice brzy pozná, že tu někdo cosi šidí. Snaha napravit tento stav přinesla pro obě strany něco pohárů hořkosti, odcházející se cítí ukřivděn a středisko chytě nechťe hledí na takového svého člena spektrem skutků z poslední doby, které se nejlépe pamatují. Přitom by stačilo tak málo. Z bývalého bezvadného člena, dobrého kapitána a snaživého admirála se najednou stane člověk, který středisku téměř nemůže přijít na jméno, případně na něm neshledává nic dobrého. Ale kdo to zavinil, že se to tak zvrtilo ?

Samozřejmě, že je možná existence mimo středisko, nepodílet se aktivně na jeho činnosti a přitom s ním neztratit kontakt. Záleží to však především a hlavně na tom, kdo stojí vně. Ten ví na základě svého předchozího členství, kde lze se střediskem nejlépe komunikovat, kde mu lze pomoci a kde naopak lze udělat pouze medvědí službu. GEMINI nemá nějaký zvláštní orgán pro kontakt s lidmi mimo, a proto je na nich, aby dle svých možností, schopností a smyslu pro takt našli vhodný časoprostor a přišli třeba s nabídkou pomoci, služby atd. Jde jen o to najít formu (domluvit se s někým kompetentním - nejlépe s admirálem nebo admirálem), oprostít se od emocí očekávajících vděk (to se ve středisku příliš nepeče) a eventuálně být připraven na zklamání, když můj návrh nebude zrovna přijmut.

Při této příležitosti nemohu nevzpomenout na knihu Miloše Zapletalů "Ostrov přátelství", kde je popsána role "Vikingů" coby odchovanců oddílu a která mi přijde maximálně příhodná a podnětná. Takové Vikingy jsem si vždycky ve středisku přál mít. Zatím nám to nevyšlo.

A na závěr? Odejít ze střediska není tragédie a myslím si, že je příjemnější vzpomínat na společnost, ve které jsem působil a která existuje se stále stejnými cíli, než si z nějakého pochybného hnutí myslí ošklivít cokoliv, v čem už nepůsobím, ale co je přesto spojeno s částí mého života.

UMĚNÍ ODEJÍT JE STŘÍBRO, UMĚNÍ ZŮSTAT
NABLÍZKU JE ZLATO.

P. S.: Rád bych tímto podal pomyslnou ruku všem těm, kteří pro myšlenku zlata ještě nejsou zcela ztraceni. Třeba tento můj hlas zaslechnou.

!Čtení pro rodiče- Placení příspěvků -Čtení pro rodiče!

Vážení rodiče,

vzhledem k tomu, že platby příspěvků většinou za své ratolesti provádíte Vy, rád bych Vás na tomto místě poprosil o tři věci. Důvodem je nejen celkové urychlení platby a její převedení na náš účet, ale i snazší identifikace plátce. Rád bych Vás na tomto místě poprosil o:

1/ č i t e l n ě vyplňování složenek. Ani byste nevěřili, jak Vaše jména či jména Vašich dětí dokáže spořitelna zkromolit.

2/ vyplňování složenek jménem Vašeho dítěte. Ani nevíte, jakou práci dá přiřadit peníze k dítěti z našich oddílů, když složenku vyplní jinak se jmenující maminka.

3/ vyplňování variabilního symbolu na složence číslem oddílu (Calypso 2, Perseus 3) a za ním následujícím oddílovým číslem dítěte - například 215 bude člen oddílu Calypso s oddílovým číslem 15, 340 je člen oddílu Perseus s oddílovým číslem 40.

Těším se, že už se v souvislosti s platbou příspěvků nesetkám s nečitelně vyplněnou složenkou, jinak se jmenující matkou, bez oddílového čísla.

Děkuji Fletcher

Miguel de Unamuno **Ábel Sanchez**

Tereza

Závist, zlo, sobectví - trápení. Joaguinovi, hlavní postavě této knížky ani jedno není cizí. Všechno začíná, když je ještě dítě a žárlí na svého přítele Ábela, že má více kamarádů. Potom na jeho manželku (Joaguinovu bývalou snoubenku), úspěšnost v zaměstnání... Veškeré své úsilí věnuje tomu, aby alespoň jednou záviděl Ábelu. Ve všech rozhovorech hledá útok proti sobě.

V knížce jsou velice dobře vystiženy okamžiky, kdy se Joaguín sám nad sebou zamýšlí, lituje se, vžívá se do svého trápení. Kniha ukazuje, kam až může dojít závist.

K dostání není na Korzu, ale u Břika.

Co si myslíš o Vysoké škole Gemini ? (anketa)

Lote, představ si, že nevím, co je to VŠG. Jak bys mi to vysvětlil ?

- Je to v podstatě pokračování Námořnické knihy. Je to pro starší lidi, pro jejich zdokonalení ve vedení posádky, oddílu nebo popřípadě něčeho jiného.

- A zdokonalil jsi se pomocí VŠG ?

- Tak napůl. Já myslím, že v něčem jo, ale zas tak slavný to není.

- V čem ?

- No tak jednak jsem se něco naučil... Něco byl takový impuls a něco jsem tak napůl prospal.

- Můžeš říci něco konkrétního ?

- No, konkrétního. Hlavně tak co jsem dělal s Břikem, přemýšlel jsem o svých nedostacích a o svých možnostech.

- Co tě nejvíc zaujalo, co se ti nejvíc zalíbilo ?

- Nevím, jestli se dá říci zaujalo, ale zjistil jsem, že si třeba nedovedu něco zapsat z nějaké přednášky.

- Když bude příští rok VŠG opět, změníš něco ?

- Udělal bych především víc takových diskuzí a víc konkrétních úkolů, aby si člověk třeba něco připravil s posádkou a tak, protože si myslím, že když člověk má o něčem přemýšlet, tak se ho to má nějak dotýkat. Půjde mi, že spousta těch věcí byly jakoby nevyřádné, že splnuly do sebe.

- Takové úkoly ti měl dávat patron, ne ?

- No on mi je dával, ale myslím si, že to mělo být ještě před tou Vysokou školou, aby ten člověk měl větší rozhled, aby měl s tím, o čem se mluvilo, už nějaké zkušenosti.

- Co si slibuješ od Vánoční výpravy ?

- Že tam budou starší a budu se s nimi moci lépe kontaktovat, protože tam nebudou žádný hry a tak.

Rheo, jak by jsi mi popsala VŠG ?

- Je to pro starší, mělo by to být rozšíření Námořnické knihy plus další náměty pro lidi, o co by se mohli zajímat, aby byli prospěšní v oddíle nebo i sobě.

- Dala ti VŠG nějaký podnět ?

- Dalo... jako já bych si třeba chtěla přečíst nějaké ty knihy, které se tam třeba doporučovaly, ale ten čas není... Takže si to nechávám tak jako na později...

- Zaujalo tě tedy něco ?

- Zaujalo. Ať už třeba pedagogika, jak ovlivňuje celek jednotlivce, nebo jak Fletcher mluvil o hrách, jak hledáš ze všedního života - třeba jdeš a něco tě napadne a uděláš na to hru a tak.

- Máš pocit, že sis něco z VŠG zapamatovala, že v tobě něco utkvělo ?

- Asi ti neřeknu přesný příklady, ale myslím, že celkově mám pocit, že to ve mně něco zanechalo.

- Co ?

- Třeba už jenom to, že se o ty věci chci zajímat. Jinak nějaký určitý věci, to asi ne.

- Když by příští rok měla být znovu VŠG, změnila bys něco ?

- Ty výklady bych dělala víc formou diskuse. Že by jsme si nejdříve přečetli ty papíry, a pak se o tom bavili.

- Zdál se ti dobrý způsob patronství ?

- To, že je někdo něčím patronem, to jo, ale ty kolony a plusy a minusy, s tím bych nesouhlasila. Když je Tereza v tanečních a celou dobu šílí, že se musí kontaktovat s Matějem, jinak bude mít minus, to mi nepůjde zrovna moc ideální.

- Třeba jí to v tom ale pomůže ?

- No ale nedovedu si dost dobře představit vztah, ve kterém by hrály roli plusy a minusy.

- *Třeba ty plusy a minusy tomu vztahu jen napomohou ze začátku a potom by ten vztah mohl klidně vzniknout. Kdyby nestála o změnu ve svých vztazích, tak by pro ni minusy nebyly důležité.*

- To je možný, ale mně to připada takový násilný.

- *Myslíš si, že VŠG pomohla i ostatním lidem, že u nich měla dobrý dopad ?*

- Myslím, že to mělo dobrý dopad. Myslím, že všichni, protože měli toho patrona, tak vyvíjeli větší aktivitu, já teda určitě.

- *Co očekáváš od Vánoční výpravy ?*

- Já mám takový pocit, že vztahy v Perseu se zlepšují a uvolňují a co já vlastně očekávám, to je co největší zblížení.

- *Lexo, jak bys mi vysvětlil, co je to VŠG ?*

- Je to pokus o dání těm starším lidem, kteří by měli dát zase těm mladším... aby je to něco naučilo v dávání ostatním.

- *A dalo ti to něco ?*

- Zatím mi to toho moc nedalo.

- *Proč ?*

- Protože to bylo děláný hlavně způsobem, který je mi dost neznámý.

- *V čem ti ten způsob nevyhovoval ?*

- Především to bylo hodně teoretické, takové školní, nudné výklady, při kterých jsem častokrát skoro usnul.

- *Jak bys to udělal jinak ?*

- No, o tom jsem přemýšlel, ale nějak mne nic nenapadlo.

- *A ta část patronství ?*

- To byl docela světlý bod a myslím, že to docela vyšlo.

- *Co se ti na tom líbilo, proč si myslíš, že to vyšlo ?*

- Hlavně kontakt s tím starším člověkem, který se ti snažil něco dát a pomoci.

- *Co bys označil za největší přínos pro tebe od svého patrona ?*

- Hlavně jsme se bavili o mně a o mých vlastnostech. Já jsem s tím dost často nesouhlasil a bylo mi to nepochopitelný.

- *Takže ti to moc nepřineslo, když jsi s tím nesouhlasil ?*

- Dalo by se to tak říct.

- *Takže to nebyl zas tak světlý bod ?*

- No, nejsvětější...

- *Těšíš se na Vánoční výpravu a proč nebo na co ?*

- Je to pro mne hodně neznámý, takže hlavně ta neznámost... a samozřejmě lidi.

- *A myslíš, že ostatním VŠG něco přinesla ?*

- Věřím, že ano, doufám.

- *Je to vůbec dobrý nápad taková vysoká škola ?*

- Dobrý nápad, to jo, ale ta realizace...

Ptal se F r o d o

*Jdi klidně uprostřed rozruchu a spěchu a vzpomeň, jaký mír může být v tichu.
Dokud je to možné bez ztráty tváře, vycházej dobře se všemi lidmi.
Řikej svou pravdu tiše a jasně, také oni mají svůj příběh.
Naslouchej ostatním, třeba i omezeným a nevědomým,
vyhybej se blučným a svárlivým osobám, otravuj ducha.
Jestliže se budeš srovnávat s jinými,
můžeš se stát domýšlivým nebo malomyslným,
neboť vždy se najdou lidé větší i menší než ty.
Raduj se stejně z toho, čeho jsi dosáhl, jako ze svých plánů.
Udržuj zájem a vlastní životní cestu,
jakkoliu skromnou, je to opraoudově bobatstv v proměnlivém duchu.
Buď opatrný ve svých záležitostech, protože svět je plný podvodu,
ale nenech se zaslepit.
Mnoho lidí zápasí o velké ideály a všude je život plný brdinstv.
Buď sám sebou!
Zuláš nepředstírej city a nestav se cynicky k lásce,
neboť tvář v tvář uší vyprablostí a rozčarování je věčně svěží jako tráva.
Přijmej klidně, co ti radí léta.
Až přijde čas, s půvabem odlož vše, co náleží mládí.
Rozvíjej sílu ducha, aby tě mohla ochránit v nenadálém naštěstí.
A netrap se představami, mnoho obav se rodí z únavy, nudy, samoty.
Buď k sobě přísný, ale ne tvrdý.
Jsi dítětem vesmíru, ne méně než stromy a hvězdy, máš právo být zde.
Ať je ti to jasné či ne, vesmír se nepochybně rozvíjí tak, jak má.
Žij přesto v pohodě s Bohem, jakkoliu si ho představuješ.
Ať jsou tvé úkoly a usilování v blučném zmatku života jakékoliv,
udržuj pokoj ve své duši.
Přes všechny nedokonalosti je to krásný svět.
Neumdlévej, jdi za štěstím.*

*Nalezeno v chrámě sv. Pavla v Římě I. P. 1696
(z Kurýra č. 2, roč. 10)*

DEMENTI

Fletcher

Rád bych na tomto místě dementoval článek z 1. čísla Kurýra "Argonauti odcházejí", protože informace v něm podané jsou naprosto zavádějící a jsou v rozporu s dohodou vzniklou na kapitánské výpravě. Z tohoto důvodu zde redakce přetiskuje Stanovisko admirality k situaci v Argonautech z 15. 9. 1993.

Stanovisko admirality k situaci v Argonautech

aneb důvody rozchodu na kapitánské výpravě 10. - 12. září 1993

1. Rozdílnost názorů na výběrnost oddílu

- Kapitán U2 a kadet Zilva jsou chápaví a laskaví lidé, někdy snad až příliš. Opruž středisku mají jiné nároky, resp. výrazně posunutou dobu své trpělivosti při čekání na obrát k lepšímu v duchu sociálního pojetí výchovy. Odlišná míra nároků se projevuje např. dlouhými plněním Námořnické u některých členů, navenek málo zřetelnými požadavky na členy oddílu, zejména na boemany a vůbec starší. V oddíle se dlouhodobě nedaří prosadit oddílové myšlení, jak naznačují např. nepovinné aktivity členů, nežájem o věci střediskové.

2. Rozdílnost názorů na výchovné zaměření oddílu

- U2 & Z projevují trend posunu těžiště oddílové výchovy od osobní ke skupinové, dále z oblasti duševní do fyzické ("sáhnout si na dno svých sil"). U kritického pozorovatele může vzniknout dojem "komunikační prázdnoty" mezi členy - neuspokojivých psychických vazeb.

3. Nezvládnutí oddílové kázně

- V průběhu uplynulého oddílového roku řada příkladů (Vánoční nadílka, plavecký výcvik, společná výprava v květnu). U2 & Z opakovaně upozornění - většinou bezvýsledně. Celková atmosféra v oddíle nenásleduje upřímně míněnou snahu kapitanátu o nápravu (viz např. přístup k balení Sport-Reportu).

4. Vzdálenost Argonautů od střediska - dokreslující příklady :

- minimální kontakt s Perseákou, viz např. Vánoční výprava (dobrovolná akce pro starší)
- minimální zájem o Decibelsky (dobrovolná akce)
- takřka žádný zájem o videoklub (dobrovolná akce)
- takřka žádný zájem o střediskový časopis Kurýr
- takřka žádný zájem o možnost plaveckého výcviku s Perseem (dobrovolně), zatímco obráceně to jde (Perseáci chodí na argonautské plavání)
- takřka žádný zájem o půjčování knih ze střediskové knihovny
- trvání U2 & Z na vlastní klubovně, odděleně od Korzu

Závěr:

Všechny uvedené i neuvedené výhrady admirality a admirality k současnému kapitanátu Argonautů by byly pouze připomínkami a podněty ke zlepšení stavu oddílu. Kdyby ovšem je jako takové U2 a Zilva brali a chtěli v naznačeném duchu a ve smyslu střediskových zásad přispět k odstranění nedostatků.

U2 a Zilva však nevidí větší část výše uváděného coby chybu, nebo si nejsou dle vlastního vyjádření vědomi svého - dle požadavků střediska - nedostatečného výchovného působení. Admirality se proto shodla na kapitánské výpravě 10. - 12. září 1993, že nesouhlasí s takovým přístupem argonautského kapitanátu ke středisku a jeho zásadám (které doposud i U2 a Zilva aspoň oficiálně uznávali a na jehož formulacích spolupracovali - např. při přijímání Organizačního řádu před rokem). Admirality také nevidí přesvědčivý důvod k trvání Argonautů na oddělené vlastní klubovně (po ztrátě klubovny ve Věži), zejména s ohledem na pomyslné vzdalování se Argonautů od zbytku GEMINI a na relativně volnou kapacitu Korzu.

Po dlouhotrvající diskusi se admirality GEMINI dohodla na rozchodu s kapitanátem Argonautů (U2, Zilva a dvě uchazečky o kadetsví - Lucka a Tuti). Členům Argonautů, kteří se rozhodnou se svým dosavadním kapitanátem odejít a založit si nový oddíl mimo středisko, přeje mnoho štěstí a úspěchů. Kdo chce zůstat v GEMINI, má příležitost se přihlásit do Persece, kde mu budou uznány jeho hodnost v Námořnické knížce, služební leta atd.

Nejstarší oddíl střediska - Argonauti - obnoví v plném rozsahu svou činnost ve středisku, jakmile budou vytvořeny předpoklady k jeho úspěšné a smysluplné existenci.

V Praze dne 15.9.1993

Admirality GEMINI

U2 a Zilvarovi se podařilo shromáždit veškerou členskou základnu bývalých Argonautů a většinu přecházejících z Calypsa do sdružení s názvem Argo. Sám název tohoto sdružení je v jistém smyslu porušením předchozích dohod z kapitánské výpravy a ze schůzky kapitanátu Argonautů s Dagem, kde U2 slíbil, že samozřejmě nový kolektiv nebude mít nic společného s Argonauty, že vše související zůstane ve středisku. Navíc v další fázi U2 a Zilvar odmítli vrátit vlajku Argonautů a poslední kroniku, které jsou majetkem GEMINI. Tim se stalo vedení tohoto sdružení pro nás značně nedůvěryhodným a ačkoliv jsme měli přes rozdílnost názorů jiný pohled na vzájemnou spolupráci, cití se všichni členové admirality tímto přístupem U2 a Zilvara zklamáni.

Tenzing a já

Fletcher

Na začátku listopadu navštívil Prahu Edmund Hillary. Jméno tohoto Australana je úzce spjato s prvním úspěšným výstupem na vrchol Mount Everestu v roce 1953, kde stanul jako první člověk společně se šerpou Tenzingem 29. května. Ani při tomto turné, jehož výtěžek poskytuje na pomoc zlepšení životních podmínek Šerpů v Nepálu, se několikrát nevyhnul otázce, kdo z této dvojice stanul na Mount Everestu jako první. I když Tenzing je již několik let mrtvý, stále tento sympatický třiašedmdesátiletý Australan odpovídá: "TENZING A JÁ". Pro mě je tato odpověď dvojnásob nádherná.

